

עפ"ג (חיפה) 45101-06-14 - פ כ נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

06 אוקטובר 2014

עפ"ג 45101-06-14 כ נ' מדינת ישראל

בפני	הרכב כב' השופטים:
	י' גריל, שופט בכיר [אב"ד]
	ב' בר-זיו, שופטת
	כ' סעב, שופט
המערער:	פ כ ע"י ב"כ עוה"ד תומר נוח
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי) ע"י ב"כ עוה"ד גב' מ' בוגדנוב

פסק דין

א. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט מוחמד עלי) מיום 8.5.14 ב- ת"פ 32547-10-12, לפיו הורשע המערער, יליד 1951, לפי הודאתו, בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "החוק") ונדון ל- 3 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שנתיים, וכן הועמד בפיקוח קצין המבחן לפרק זמן של שנה ומחצה.

הערעור מתמקד בהרשעתו של המערער וכן בעונש שהוטל עליו.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

בהתאם למפורט בכתב האישום המתוקן, היו המערער ורעייתו - המתלוננת - בהליכי גירושין. בשעות הערב של 25.6.12, על רקע ויכוח בין בני הזוג בדירתם, התקשר בנם הקטין בן ה-10 והזמין משטרה לדירה. המערער נטל זכוכית ואיים על המתלוננת, במילים ובהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בגופה, ובהעללת שווא על המתלוננת, תוך שהוא חותך את ידיו באמצעות הזכוכית באומרו לה: **"אני אניד למשטרה שאת שרטת אותי ויכניסו אותך לבית סוהר"**, כל זאת בכוונה להפחידה ולהקניטה.

בהמשך, הובא המערער לתחנת משטרת זבולון ואזי איים בפגיעה שלא כדין בגופם של שני שוטרים אשר מילאו את תפקידם כחוק בתחנה, בכך שהמערער התקרב לאחד מן השוטרים, אחז בשרוך ההדרכה שהיה מחובר לחולצתו של השוטר, תוך שהוא תולש את התופסן וכורך את השרוך סביב צווארו שלו, תוך שהוא אומר לשוטרים **"אני רוצה להתאבד"**, וזאת בכוונה להפחידם או להקניטם.

ג. בישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 8.10.13, כפר המערער בעובדות כתב האישום, והתיק נקבע לשמיעת ההוכחות. בתאריך 11.11.13, הודיעו הצדדים לבית משפט קמא, כי הם הגיעו לידי הסדר טיעון שלפיו יחזור בו המערער מן הכפירה, יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, ויוזמן לגביו תסקיר של שירות המבחן. עוד צויין, כי בעוד שהמשיבה תבקש שבית המשפט יפנה את המערער לשירות המבחן לאחר הרשעתו, ביקש הסניגור כי מרשו יישלח לשירות המבחן בטרם הרשעה.

ד. בהתאם לכך, הודה המערער בעובדות כתב האישום המתוקן ובעוד ב"כ המשיבה ביקש להרשיעו במיוחס לו בכתב האישום, ביקש הסניגור, ששירות המבחן יבדוק את הסוגיה של הרשעה או אי-הרשעה, וזאת בהתחשב בכך שמדובר ברופא מן המכובדים שבמקום מגוריו, בעל וותק של עשרות שנים, כשהרשעה עלולה לפגוע בן פגיעה של ממש, ומדובר באדם ללא עבר פלילי.

כן הוסיף הסניגור, שהאירוע התרחש תוך כדי הליך גירושין כואב שעובר המערער. הסניגור גם הביע חשש שהרשעה עלולה לפגוע במקצועו של המערער כרופא ומדובר בפגיעה בכושר השתכרותו של המערער כשמקצוע הרפואה הוא מטה לחמו, ופגיעה שכזו עלולה לפגוע גם בגרושתו ובילדיו.

ה. בית משפט קמא החליט להפנות את המערער לשירות המבחן, טרם הרשעתו, וכך אכן היה.

בפני בית משפט קמא הונח תסקיר של שירות המבחן מיום 30.4.14, בו צויין, כי המערער מוכר לשירות המבחן מאבחון שנערך אודותיו בשנת 2011, כאשר המערער והמתלוננת הופנו לשירות המבחן על ידי משטרת זבולון בבקשה ששירות המבחן יחוזה דעתו לגבי בקשתם לעיכוב ההליכים נגדם בגין אלימות זוגית הדדית.

ו. המערער, כך פורט בתסקיר, הוא כבן 63, גרוש ואב לשני ילדים המצויים בחזקת גרושתו. המערער הוא רופא משפחה בעיסוקו העובד בתחום זה מזה שנים רבות. הוא נכה צה"ל בשיעור של 36% לאחר שנפגע במהלך אמונים צבאיים בעינו השמאלית.

המערער ורעייתו היו נשואים כ- 12 שנה, וכאמור נולדו להם שני ילדים. המערער תיאר קשר קרוב עם ילדיו. תקופה קצרה לאחר הגירושין עזבה המתלוננת את המערער ועברה לגור במרכז הארץ כשהילדים עימה. המערער שומר על תנאי הסדר הראייה.

ז. המערער תיאר, שמאז היות הוא ורעייתו דאז באבחון קודם של שירות המבחן בשנת 2011 הלכו יחסיהם והתדרדרו.

באשר למיוחס לו בכתב האישום, קיבל המערער אחריות להתנהגותו ותיאר יחס מזלזל ופוגעני של המתלוננת כלפיו במשך תקופה. התדרדרות היחסים החמירה עד שבינואר 2013 בני הזוג התגרשו.

ספציפית לגבי האירוע המתואר בכתב האישום המתוקן, ציין המערער שכאשר המתלוננת התלוננה שוב נגדו, הוא חש ייאוש, תחושת נטישה, ואובדן תקווה, ולכן הגיב באופן המתואר בכתב האישום.

המערער מודה כי פגע בעצמו ואיים להתאבד לאחר אירוע אלים עם המתלוננת, אך שולל כיום מחשבות אובדניות.

ח. נמסר עוד בתסקיר, כי מאז יוני 2013 מצוי המערער בטיפול עמותת "אפשר" לטיפול בבעיית שתיית

האלכוהול, מגיע בסדירות למפגשים, ומיישם את תכני הטיפול.

התסקיר מציין, כי מאז גירושיו מנסה המערער לשקם את עצמו, ולחזור לתפקוד מותאם בעבודתו. אין לחובתו הרשעות קודמות, אין מדובר באדם בעל דפוסי התנהגות אלימים מה שמפחית לדעת שירות המבחן את סיכון הישנות מעשים דומים בעתיד.

ט. שירות המבחן סבור, כי להרשעתו של המערער בעבירה הנדונה עלולות להיות השלכות קשות על המשך עבודתו כרופא בקופת חולים, ובכלל.

עיסוקיו של המערער ברפואת משפחה נותנים לו ערך ומשמעות ולכן המשך העסקתו והתמדתו בעבודה במסגרת קופת חולים, היא בעלת משמעות מכרעת בהקשר להפחתת הסיכון להישנות ביצוע עבירות דומות או חזרה לשתיית אלכוהול אשר השליכה, לדעת שירות המבחן, על כשירותו של המערער לשלוט בהתנהגותו התוקפנית כלפי בת זוגו.

י. נכתב עוד בתסקיר, שעבודתו של המערער היא הדבר היציב היחיד בחייו בשלב זה, ואבדן תחום זה יביא להגברת תחושות האובדן וערעור הדימוי העצמי, דבר שעלול להוביל לתגובות קיצוניות.

שירות המבחן ממליץ על העמדת המערער במבחן לתקופה של שנה ומחצה במהלכה ימשיך המערער את הקשר עם עמותת "אפשר" ובמקביל יופנה ליחידה למניעת אלימות במשפחה כדי לבחון התאמתו לטיפול במסגרת זו.

יא. בפסק דינו מיום 8.5.14 סקר בית משפט קמא את הכללים המנחים לפי הפסיקה בכל הנוגע להימנעות מהרשעה, ולאחר שעמד גם על האמור בתסקיר שירות המבחן ציין, כי האמור בתסקיר שירות המבחן, דהיינו, שקיים סיכון שהמערער יחזור ויגיב באופן קיצוני בעתיד כשהציבות בה הוא מצוי כיום מופרת, מעורר תהיה האם זהו אותו מקרה חריג שבו יש להימנע מהרשעת נאשם.

יב. בית משפט קמא הוסיף, שאין לקבל מניה וביה את הטענה שהרשעת המערער תוביל להפסקת עבודתו כרופא, ככלל, ובמקום בו הוא מועסק, בפרט. לא הובאו נתונים כי כך הוא מצב הדברים לגבי עצם עיסוקו של המערער כרופא, ולא הובאו נתונים כלשהם לגבי השאלה עד כמה הרשעת המערער בדיון יש בה כדי לפגוע ביחסי המערער עם מעסיקתו, וההשלכות שעלולות להיות לכך על יחסים אלה.

יג. על יסוד האמור בפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976 הגיע בית משפט קמא למסקנה, שהרשעת המערער אין משמעותה, בהכרח, שלילת האפשרות להמשיך ולעסוק ברפואה.

סעיף 41 של פקודה זו מפרט אמצעי משמעת ששר הבריאות רשאי לנקוט בהם ובכלל זה: ביטול רשיון, התליית רשיון לתקופה שתיקבע בצו, נזיפה או התראה. לכן, אין לומר שהרשעת המערער משמעותה האחת היא שלילת רשיונו לעסוק ברפואה, ומה גם שהפעלת הסנקציות לפי סעיף 41 של הפקודה נתונה לשיקול דעת לפי נסיבות הענין (סעיף 44 של הפקודה), ואף קיימת אפשרות לערער בפני בית המשפט המחוזי על החלטה הניתנת לפי סעיף זה (סעיף 47 לפקודה הנ"ל).

יד. סעיף 41 (5) של הפקודה מתייחס לרופא שהורשע, ואולם לדעת בית משפט קמא הסמכות לנקיטת אמצעי משמעת נגד רופא אין משמעותה שניתנה דווקא הכרעת דין מרשיעה כנגד רופא, אלא סמכות זו

כוללת גם מצב בו נקבעה אשמתו של רופא בדרך אחרת, כגון, שהודה בעובדות כתב האישום מבלי שהורשע בדין, או שהרשעתו בוטלה לפי סעיף 192 של החסד"פ.

לכן, כך כותב בית משפט קמא, מוקהה עוקצה של שאלת ההימנעות מהרשעה ככל שהדבר נוגע למקרה של המערער שטען לפגיעה בעיסוקו עקב הרשעה.

טו. יתר על כן, לדעת בית משפט קמא על הרשות המסדירה את העיסוק להיות חשופה לתוצאות ההליך הפלילי (אלא אם קיימת סיבה חריגה שתמנע זאת) ואין מקום לכך שבית המשפט ימנע העברת מידע זה לרשות המסדירה.

בית משפט קמא אף הוסיף, כי טענת ב"כ המערער שנושא כתב האישום נשמר בסוד מן הממונים על המערער, אינה פשוטה בשים לב לכך שעסקינן ברופא המטפל בבריאות הציבור ויש הכרח כי התנהגותו, כפי שמצאה ביטוי בכתב האישום, תובא לידיעת הגורמים המקצועיים הממונים עליו.

מכאן, לדעת בית משפט קמא, להרשעת המערער השלכה על עיסוקו, אך אין להסיק מכך שעקב הרשעה זו יחדל לעבוד כרופא.

מסקנה זו, כך מציין בית משפט קמא, אינה מחייבת המציאות לפי הנתונים שהובאו בפני בית המשפט.

טז. גם באשר להיבט השני הנדרש כדי להימנע מהרשעה, לפי **הלכת כתב** (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל**, פ"ד נ"ב (3) 337), ציין בית משפט קמא, כי ספק אם הינו מתקיים.

מסביר בית משפט קמא, כי הנסיבות כמתואר בכתב האישום אינן פשוטות כלל, ומוסיף, כי עצם העובדה שעיקר האיומים הופנו לפגיעה עצמית, וכי המערער פגע בעצמו, אין בה כדי לשמש משום שיקול להקלה. אדרבא, נסיבות ביצוע העבירה, התמשכות המעשים בשני מוקדים שונים, כשלאיומים התלוו אקטים מעשיים - אלה מעידים על חומרה בביצוע העבירות שאינה מאפשרת הימנעות מהרשעה.

נכון הוא, כך מציין בית משפט קמא, שהמעשים בוצעו על רקע תקופה מתוחה ומשבר שחווי בני הזוג, אך אין בכך כדי להקהות מן החומרה, ואין במצב היחסים בין בני הזוג כעת כדי לתמוך במסקנה שיש להימנע מהרשעת המערער, כל זאת חרף האמור בתסקיר שירות המבחן.

יז. באשר לגזר הדין קבע בית משפט קמא, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות הענין הינו בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל למשך 6 חודשים שיכול וירוצה בעבודת שירות, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים. לפיכך, נדון המערער לשלושה חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שנתיים והועמד בפיקוח שירות המבחן למשך שנה ומחצה.

יח. המערער מיון להשלים עם פסק דינו של בית משפט קמא וערעורו מונח בפנינו.

תמצית הטענות שבערעור:

המערער רופא במקצועו, עובד בקופת חולים שנים רבות. נעדר עבר פלילי, וזאת הסתבכותו הראשונה עם החוק. משפחת המערער היא משפחה נורמטיבית, הוא הודה בהזדמנות הראשונה, והביע חרטה כנה. הסתבכותו של המערער חריגה לאורח חייו. הרשעת המערער תפגע באופן ממשי ומיידי במערער ובעבודתו, בהיותו רופא, ותגרום לפיטוריו, ואין המדובר בחשש בעלמא.

יט. עוד נטען בערעור, שסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (גמול והרתעה). כמו כן נטען, שבית משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לתסקירו החיובי של שירות המבחן.

כ. ב"כ המערער מציין, שבתי המשפט עמדו אמנם על החומרה הרבה בה יש לראות את מבצעי עבירת האיומים, אך בה במידה הדגישו בתי המשפט את חשיבות התאמת הענישה לנסיבותיו של כל מקרה ומציאת איזון ראוי במכלול השיקולים, תוך התייחסות לדוקטרינה של הענישה האינדיווידואלית.

כא. נטען בערעור, שהרשעת המערער והטלת עונש מאסר מותנה, כפי שהטיל בית משפט קמא, אינם סבירים בנסיבות הענין, וזאת בשים לב לנסיבותיו האישיות של המערער כאשר הרשעתו, כך נטען בערעור, לא תפגע בשיקולי הענישה ואף תסייע למערער להמשיך בשיקומו ולבנות לעצמו דרך חיים טובה יותר, ואילו אם יורשע המערער תיסגרנה בפניו דלתות רבות ויפגעו שיקומו והמשך העסקתו כרופא.

כב. נטען בערעור, שפסק דינו של בית משפט קמא לא נתן משקל לנסיבות האישיות של המערער, והענשתו על בסיס השיקול של הרתעת הכלל, בעוד שבעניינו של המערער מתקיימות, לפי הנטען, הנסיבות המיוחדות והנכונות שבעטיין מן הראוי שהשיקול של מתן טיפול למערער ושיקומו יהא מיוחד ומרכזי, בין יתר שיקולי הענישה, זאת לאחר שהמערער התחרט ואף יישם את השינוי בתפיסתו הלכה למעשה. ואולם, בית משפט קמא שגה, כך נטען בערעור, משבחר ללכת לפי דרך הכלל, במקום על דרך הפרט, בשעה שהענישה אמורה להיות רגישה לכל גווני המעשים על נסיבותיהם, וכך גם לנסיבות האישיות של המערער שמצדיקות לפי הנטען, הימנעות מהרשעה.

לפיכך עותר ב"כ המערער לביטול הרשעתו של המערער.

כג. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 18.9.14 חזר ב"כ המערער על תמצית הטענות שבערעור, ואילו ב"כ המשיבה טענה, שפסק הדין מאוזן ואין סיבה להתערב בו. הימנעות מהרשעה, כך טוענת ב"כ המשיבה היא בבחינת חריג שבחריגים ושני התנאים שפורטו **בהלכת כתב** אמורים להתקיים במצטבר.

בעניינו, כך לטענת ב"כ המשיבה, לא הובאה כל ראיה לכך שהמערער יפוטל ממקום עבודתו במידה ויורשע בדיון. שירות המבחן, הגם שהמליץ על אי הרשעה, לא ערך כל בירור עם מעסיקתו של המערער או כל גורם אחר כדי לקבוע האם תיגרם פגיעה כלשהיא.

כד. ב"כ המשיבה הוסיפה, ש**פקודת הרופאים** אינה מחייבת ביטול רשיונו של מי שהורשע ומנעד אמצעי המשמעת נע מנזיפה ועד לביטול הרשיון לעיסוק ברפואה. נקיטת האמצעים מצויה במסגרת שיקול דעת הנתון לשר, ואין המדובר בחובה. לא הובאה ראיה שאם יורשע המערער הוא יפוטל או שרשיונו לעיסוק ברפואה יישלל.

באשר לסוג העבירה סבורה ב"כ המשיבה שמדובר בעבירה חמורה.

כה. ב"כ המערער הגיב על דברי ב"כ המשיבה וטען, כי העובדות בהן הודה המערער לפי כתב האישום המתוקן מצביעות על איומים המצויים כדבר שבשיגרה בין כל בני זוג שבהליכי גירושין, ומדובר כאן בנאשם שהודה ונטל אחריות.

עוד נטען, שהמערער תרם לקהילה כשלושים שנה בהיותו רופא, מציל חיים, המנהל שלוש מרפאות ומעולם לא היה מעורב בפלילים. בני הזוג היו נשואים 12 שנה, המערער מעולם לא נקט אלימות כלפי המתלוננת, (גם כשנשרט והותקף על ידי המתלוננת), וכיום הם גרושים, אין ביניהם כל קשר, המתלוננת מתגוררת עם בעלה דהיום במרכז הארץ, ואין כל קשר בין המערער למתלוננת זולת הסדרי ראייה עם הילדים.

ב"כ המערער חזר על העתירה שבערעור, דהיינו, ביטול ההרשעה ואימוץ המלצות שירות המבחן.

כו. באי כוחם של שני הצדדים הגישו לעיונו פסיקה רלוונטית. כל אחד מהם הגיש פסיקה המשקפת את נקודת מבטו, ולתמיכה בעמדתו.

כז. לאחר שנתנו דעתנו לאמור בכתב האישום המתוקן, תסקיר שירות המבחן, פסק דינו של בית משפט קמא, נימוקי הערעור, לרבות טיעוניהם של ב"כ שני הצדדים בישיבה שהתקיימה בפנינו ביום 18.9.14, ולאחר שעיינו בפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שדין הערעור להידחות.

כח. הכלל הידוע הוא שמשנקבע, כי הנאשם עבר עבירה, יש להרשיעו ולגזור את דינו, אלא אם הוכחו שני התנאים **המצטברים** לפי הלכת כתב דהיינו, שההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושסוג העבירה מאפשר בנסיבות המקרה לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

לעניין זה אנו מפנים לדבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן, ב-רע"פ 3852/14 **זיסמן ורשואר נגד מדינת ישראל** (מיום 18.8.14), פסקה 11:

"אף לגופו של עניין, דין טענתו של המבקש להידחות. הכלל הוא שאם נמצא שנאשם עבר עבירה, יש למצות את ההליך הפלילי עמו בדרך של הרשעה וענישה. החריג לכלל זה, שיופעל במקרים נדירים בלבד, הוא הימנעות מהרשעה (לפי סעיף 71א לחוק העונשין או סעיף 192 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). מהלכת כתב והפסיקה בעקבותיה עולה כי רק בנסיבות חריגות שבהן יוכח כי הנזק שנגרם לנאשם מההרשעה גבוה יותר מהתועלת שתצמח ממיצוי הדין עימו (ראו למשל: ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקה 7 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (23.7.2009)). בהלכת כתב ניסחה השופטת ד' דורנר את הדברים כך:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי

בשיקולי הענישה האחרים" (שם, בפסקה 8 לפסק דינה).

וכן עיינו: רע"פ 654/13 **פאדי אבו בכר נגד מדינת ישראל**, מפי כב' השופט א' שהם, פסקה 13, ובנוסף: ע"פ 9262/03 **פלוני נגד מדינת ישראל**, פ"ד נ"ח (4) 869, בעמ' 876.

כט. הסניגור המלומד, עוה"ד תומר נוה, טרח ועשה כל שביכולתו, בכתב ובעל פה, לשכנענו כי ראוי יהא במקרה זה לבטל את הרשעתו של המערער ולאמץ את המלצת שירות המבחן להימנעות מהרשעה, אך אין בידינו להיעתר לבקשתו.

אין ספק שהמלצת שירות המבחן באה במנין השיקולים שעל בית המשפט להביאם בחשבון במסגרת ההחלטה האם ניתן להימנע מהרשעתו של נאשם, ואולם, כפי שנקבע ב-רע"פ 654/13 **אבו בכר נגד מדינת ישראל**, מפי כב' השופט א' שהם (מיום 26.2.13), פסקה 14:

"אשר לטענתו של המבקש בדבר אי קבלת המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו, אציין, כי, ככלל, בתי המשפט מייחסים חשיבות רבה להמלצות שירות המבחן, אך הם אינם כבולים בהמלצותיו. הלכה מושרשת היא, כי על בית המשפט היושב עלי דין "לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם." (רע"פ 10524/09 בוזגלו נ' מדינת ישראל (5.1.2010); וראו גם, רע"פ 7734/12 מגידוב נ' מדינת ישראל (28.10.2012); אהרון ברק "התסקיר וקצין המבחן למבוגרים" מבחר כתבים כרך א 653 (2000)). לפיכך, לא מצאתי פגם בהחלטה שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן, בעניינו הפרטי של המבקש."

ל. לעיצומו של ענין, סבורים אנו כי אין להתערב במסקנתו המנומקת והמבוססת של בית משפט קמא לפיה לא נתקיימו בענייננו שני התנאים הנדרשים לפי **הלכת כתב** (שכזכור חייבים להתקיים במצטבר).

אין לקבל את טענת המערער לפיה עלולה הרשעתו לפגוע בו באופן ממשי, ולפגוע באופן מידי גם בעבודתו כיום, ולגרום לפיטוריו מעבודתו כרופא בקופת החולים.

אנו סבורים, כי **לא** הובאה בפני בית משפט קמא תשתית ראייתית לביסוס הטענה לפיה עלולה ההרשעה לפגוע באפשרותו של המערער להמשיך בעיסוקו כרופא, כשם שלא הונחה תשתית ראייתית לביסוס הטענה שההרשעה עלולה להביא לפיטוריו מעבודתו בקופת חולים.

המדובר בטענה שהעלה המערער, מבלי שהובאו סימוכין כדי לבססה. מעיון בתסקיר שירות המבחן לא עולה שהאפשרות לביטול או להתליית רשיונו של המערער כרופא נבדקה אצל הרשויות המוסמכות, כשם שאפשרות הפיטורין לא נבדקה אצל מעסיקתו של המערער (קופת חולים), או כל גורם מוסמך אחר, אלא נכתב בעמ' 4 של התסקיר: **"להערכתנו..."**.

לא. בצדק הצביע בית משפט קמא על פקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1977 (להלן: "פקודת הרופאים"), הקובע בסעיף 41:

"ראה השר, על יסוד קובלנה של המנהל או של אדם שנפגע, כי רופא מורשה עשה אחת

מאלה, רשאי הוא בצו חתום בידו, לבטל את הרישיון של הרופא או להורות שהרישיון יותלה לתקופה שקבע בצו, או לתת לרופא נזיפה או התראה".

ס"ק (5) של סעיף 41 הנ"ל מתייחס לענייננו: רופא שהורשע בעבירה פלילית.

לב. עיון ב**פקודת הרופאים** מדבר בעד עצמו: הפקודה אינה קובעת שהרשעה בפלילים מחייבת בהכרח ביטול או התליית רישיון. להיפך: מנעד אמצעי המשמעת נע מהתראה, או נזיפה ועד התליית הרישיון או ביטולו. חזקה על הגורמים המוסמכים שיפעילו שיקול דעתם בשים לב לגילו של המערער, הוותק המקצועי, וכלל נסיבות הענין. מכל מקום, חשוב הוא להדגיש, **שאין** זה מתפקידו של בית משפט זה להתערב בשיקולים אלה, המצויים בסמכותו של השר, שעל החלטתו רשאי הרופא לערער, במידת הצורך, לבית המשפט המחוזי לפי סעיף 47 (א) של הפקודה.

לג. גם בנוגע לאפשרות פיטוריו של המערער ממקום עבודתו בקופת חולים לא הובאה ראיה כלשהיא ולא הובאו סימוכין כלשהם, זולת טענתו של המערער וההערכה המופיעה בענין זה בתסקיר שירות המבחן מבלי שצויין האם נבדקה טענה זו באמצעות גורם מוסמך בקופת החולים.

יתר על כן, תמימי דיעים אנו עם בית משפט קמא, כי הסיטואציה לפיה שומר המערער את נושא כתב האישום בסוד מפני הממונים עליו:

"... איננה פשוטה בשים לב לכך שעסקינן ברופא, המטפל בבריאות הציבור ויש הכרח כי התנהגותו המוצאת ביטוי בכתב האישום תובא לידיעת הגורמים המקצועיים הממונים עליו".
(סעיף 14 בפסק דינו של בית משפט קמא).

לד. צדק איפוא בית משפט קמא במסקנתו לפיה התנאי הראשון הנדרש לפי **הלכת כתב**, דהיינו, שעל ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, איננו מתקיים במקרה שבפנינו, וכידוע על שני התנאים להתקיים במצטבר.

לה. גם התנאי השני ש**בהלכת כתב** איננו מתקיים. אף כאן תמימי דיעים אנו עם בית משפט קמא (סעיף 17 של פסק הדין) שעצם העובדה שחלק ממעשיו של המערער, נשוא כתב האישום, בוצעו במסגרת התא המשפחתי, כלפי בת זוג במהלך סכסוך על רקע הליכי גירושין, אין בה כדי להקנות מחומרת העבירה, ומה גם שהעבירה בוצעה בשני מוקדים: תחילה בבית לפני זוגתו, ובהמשך בתחנת המשטרה אל מול שני שוטרים, הכל כמתואר בכתב האישום המתוקן.

לו. בהקשר לאמור לעיל, לא למותר להזכיר שכבר בשנת 2011 היה המערער מעורב באירוע אלימות כעולה מתסקיר שירות המבחן בו צויין כי המערער ורעייתו דאז (המתלוננת) הופנו לשירות המבחן על ידי משטרת זבולון, בבקשה ששירות המבחן יחוה דעתו בבקשה לעיכוב הליכים נגדם וזאת בגין אלימות זוגית הדדית.

כמו כן לא למותר להזכיר את בעיית שתיית האלכוהול של המערער, שבגינה הוא מטופל במסגרת עמותת "אפשר". ולפי דיווח שקיבל שירות המבחן מעמותת "אפשר", הוגדרה בעיית האלכוהול של המערער כ"Alcohol abuse".

לז. כעולה מרע"פ 1293/08 **קורניק נגד מדינת ישראל** (מיום 25.6.08) הוטלו על הנאשם באותו מקרה 12 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת איומים שנעברה על רקע ויכוח בין אותו נאשם לבין זוגתו החיה בנפרד ממנו, עקב ויכוח בין השניים בנוגע לטיפול בבתם, כשהנאשם איים בפגיעה שלא כדין בגופה ובחרותה של המתלוננת. בקשת רשות הערעור נדחתה ואף צוין כי:

"לא מצאתי כל סטייה שכזו מנורמת הענישה המקובלת בעבירה אותה ביצע המבקש..."

לח. ערים אנו לכך שיש הבדל בין עובדות המקרה שבענין **קורניק** הנ"ל, לבין העובדות נשוא כתב האישום שבפנינו, אך ראינו לנכון להצביע על החומרה בה מתייחסת הפסיקה לעבירת האיומים, גם כשזו מתבצעת על רקע מחלוקת או ויכוח בין בני זוג על רקע פרידה או גירושין.

לט. מכאן שגם לא התקיים התנאי השני הנדרש לפי **הלכת כתב**, הואיל ואין בעובדות המקרה, כפי שתוארו בכתב האישום המתוקן, ואשר בהן הודה המערער, כדי להצדיק הימנעות מהרשעה.

מ. נתנו כמובן דעתנו לפסקי הדין שהניח בפנינו הסניגור, ואולם, הנסיבות שהיו בפסקי דין אלה אינן דומות למקרה שבפנינו, וכידוע כל מקרה ומקרה נדון על פי נסיבותיו.

נתייחס להלן לפסקי דין אלה, שהסניגור הפנה אליהם.

מא. בע"פ 763913 **מוחמד אמארה ואח' נגד מדינת ישראל** (מיום 2.4.14) קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של המערער מס' 3 וביטל את הרשעתו, ואולם, מדעיקרא ייחסה המדינה לאותו מערער עבירה קלה יחסית של התנהגות פסולה במקום ציבורי. גם עמדת המדינה היתה מלכתחילה, כי היא מוכנה להסתפק בהימנעות מהרשעתו של המערער מס' 3 ובלבד שהמערער מס' 2 יחזור בו מערעורו. בית המשפט העליון קבע שם, שהשיקולים שהוליו את המדינה להימנעות מהרשעתו של המערער מס' 3, הצדיקו לעשות כן מבלי לתלות זאת בעניינו של המערער 2 ולכן "לנוכח הסכמת המדינה" נתקבל הערעור ובוטלה הרשעתו של המערער מס' 3 (שם, בסעיף 10).

מב. ב-רע"פ 2777/11 **פלונית נגד מדינת ישראל** (מיום 16.10.12) נתקבל ערעורה של פלונית ובוטלה הרשעתה בעבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בחיה לפי סעיף 338 (6) של חוק העונשין, התשל"ז-1977, זאת לאחר שכב' השופט ס. ג'ובראן הדגיש (סעיף 9 לפסק דינו) את נסיבותיה האישיות הקשות והלא שגרתיות של פלונית, ובעיקר מצב בריאותה הקשה עקב מחלת הסרטן בשלב מתקדם, וכישלונות הטיפולים שעברה עד לאותו שלב.

מג. ב-תפ"ח (מחוזי חיפה) 44933-06-13 **מדינת ישראל נגד כנאנה** (מיום 8.6.14) הורשע הנאשם בעבירת איומים (ריבוי עבירות) במהלך ריב וויכוח עם רעייתו, וזו סלחה לו.

כמצויין, שם, בסעיף 1, המתלוננת עצמה ביקשה, שהנאשם לא יורשע ובית המשפט ציין, שקיימת אפשרות ממשית שאי-ההרשעה תביא לשיקום מלא של התא המשפחתי.

למעשה, גם המדינה, שם (בסעיף 11), סברה, שניתן יהיה להסכים לאי-הרשעה אם תבוא המלצה של שירות המבחן, אלא ששירות המבחן ציין, שאין לו המלצה בנוגע לאי-הרשעה.

בית המשפט הדגיש באותו מקרה שקיים סיכון ממשי לשלילת רשיונו של הנאשם לעסוק ברפואה, וכן

הדגיש את בקשת המתלוננת שהנאשם לא יורשע, ובנוסף הביא בחשבון את האפשרות הממשית שההימנעות מהרשעה והשינוי שעבר הנאשם בתקופת מעצרו (כחודשיים), והטיפול למניעת אלימות, שעבר וימשיך לעבור, יביאו לשיקום מלא של התא המשפחתי, ולכן בוטלה ההרשעה.

מד. ב-ע"פ (מחוזי חיפה) 9433-03-14 **ביתם נגד מדינת ישראל** (מיום 7.7.14) **נדחה** ערעורה של המערערת שהורשעה בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 של **חוק העונשין**, והרשעתה נותרה בעינה, משנקבע, כי נסיבות חייה האישיים והיותה אשה חיונית ונורמטיבית **אין** בהם כדי להצדיק הימנעות מהרשעה נוכח מעשה התקיפה שביצעה. עוד נקבע, שהמלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה אינה מחייבת את בית המשפט (סעיפים 19-20 בפסק דינו של כב' השופט שרעבי), אך נתקבל חלקית ערעורה על גזר הדין במובן זה שבוטל המאסר המותנה וחלף זאת הוטל עליה צו מבחן.

מה. ב-ע"פ (מחוזי חיפה) 34307-12-10 **סובוטניק נגד מדינת ישראל** (מיום 7.4.11) נתקבל ערעורו של המערער (שהיה במועד ביצוע העבירה כבן 22) אשר הורשע בביצוע מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349 (א) של **חוק העונשין**.

נקבע באותו מקרה, שמדובר בבעל אישיות פגועה, הסובל מבעיות קשב וריכוז מגיל צעיר, יכולת תכנון פגומה, וקושי בשיפוט והסקת מסקנות (לפי חוות דעת של מומחה לפסיכולוגיה קלינית). מן התשתית שהונחה באותו מקרה בפני בית המשפט (הן התסקיר והן ממכתב המעביד) עלה בבירור שאם תישאר הרשעתו בעינה, יבוטל רשיונו להחזיק נשק והוא יפוטל ממקום עבודתו (חברת אבטחה הזקוקה למאבטחים הנושאים נשק).

בית המשפט סבר באותו מקרה שנוכח שיקול שיקומו של הנאשם הצעיר, וכדי למנוע נזק נפשי שייגרם לו נוכח מצבו הנפשי המיוחד, ראוי לבטל את ההרשעה.

מו. ראינו לנכון לפרט את הנתונים הרלוונטיים בכל אחד מפסקי הדין שהניח בפנינו הסניגור הואיל ומעין בפסקי הדין עולה שהנסיבות העיקריות שהובילו באותם מקרים לביטול ההרשעה שונים מהותית מהנתונים הרלוונטיים למקרה שבפנינו, כשכל מקרה ומקרה נבחן באופן אינדיווידואלי.

מז. בענייננו, לא נפלה כל שגגה במסקנתו של בית משפט קמא לפיה לא נתקיימו שני התנאים הנדרשים (במצטבר) לפי **הלכת כתב**, ובדין הרשיע בית משפט קמא את המערער בביצוע עבירת האיומים.

מח. גם העונשים שהטיל בית משפט קמא על המערער: 3 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שנתיים, ופיקוח קצין מבחן לשנה ומחצה, הם סבירים מאוזנים ומידתיים, ואינם מצדיקים כלל וכלל את התערבותה של ערכאת הערעור.

מט. התוצאה מכל האמור לעיל היא שאנו מורים על דחייתו של הערעור הן בנוגע להרשעה והן בנוגע לגזר הדין.

ניתן היום, י"ב תשרי תשע"ה, 06 באוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.

בשים לב להסכמת ב"כ שני הצדדים בדיון שבפנינו מיום 18.9.14 לפיה יומצא להם פסק דינו ללא צורך בהזמנתם לשימוע - **אנו מורים למזכירות בית המשפט להמציא את העתקי פסק דינו לב"כ שני**

הצדדים, ובנוסף גם לשרות המבחן למבוגרים חיפה.

כ. סעב, שופט

ב. בר-זיו, שופטת

י. גריל, שופט בכיר
[אב"ד]